

1 SKYRIUS

– **D**arsyk papasakok apie pirmąjį kartą, kai judu žaidėte šachmatais parke. – Džeimsono veidą apšvietė blausi žvakės šviesa, tačiau net prietemoje mačiau, kaip žybtelėjo jo tamsiai žalios akys.

Niekas kitas taip nekaitino Džeimsono Hotorno kraujo kaip paslaptis.

– Tai nutiko iškart po mamos laidotuvių, – pasakiau. – Buvo praėjusios kelios dienos, gal savaitė.

Buvome dviese tuneliuose po Hotornų namu – vieniui vieni, toliau nuo kitų ausų. Nuo to laiko, kai pirmą kartą įžengiau į prašmatnias valdas Teksase, praėjo mažiau nei mėnuo, o nuo tada, kai atskleidėme paslaptį, kodėl mane čia atvežė, – savaitė.

Jei iš tiesų atskleidėme paslaptį.

– Mudvi su mama eidavome pasivaikščioti į parką. – Užsimerkiau, kad galėčiau susitelkti tik į faktus, nematyti į mane įbesto, kiekvieną žodį godžiai gaudančio Džeimsono žvilgsnio. – Ji tai vadino žaidimu „Vaikščiojimas be tikslo“, – pasinėrusi į prisiminimus, leidau vokams lėtai atsi-

merkti. – Praėjus kelioms dienoms po jos laidotuvių, pirmą kartą nuėjau į parką viena. Prie tvenkinio pamačiau susibūrusią minią. Šalimais ant šaligatvio gulėjo vyras užmerktomis akimis, užsiklojęs apibrizgusiomis antklodėmis.

– Benamis. – Džeimsonas visa tai jau buvo girdėjęs anksčiau, tačiau nė neketino nuo manęs nuleisti kiaurai veriančio žvilgsnio.

– Žmonės galvojo, kad jis negyvas arba apsvaigęs nuo alkoholio iki sąmonės netekimo. O tada jis atsisėdo. Mačiau, kaip policijos pareigūnas skynėsi kelią pro minią.

– Bet tu prie jo prasibrovei pirma, – tarė Džeimsonas įsmeigdamas į mane akis ir vos vos kilstelėjo lūpų kampučius, – ir pasiūlei pažaisti šachmatais.

Nesitikėjau, kad Haris priims mano siūlymą, juolab kad laimės.

– Paskui susitikdavome pažaisti kiekvieną savaitę, – atsakiau. – Kartais du, kartais tris kartus. Jis man nieko apie save nepasakojo, pasakė tik savo vardą.

Haris nebuvo jo tikrasis vardas. Jis melavo. Todėl ir buvau tuneliuose su Džeimsonu Hotornu. Štai kodėl jis vėl ėmė į mane žiūrėti tarsi į paslaptį, galvosūkį, kurį tik jis vienas gali išspręsti.

Joks sutapimas, kad milijardierius Tobijas Hotornas paliko savo turtą nepažįstamajai, kuri pažinojo jo „mirusį“ sūnų.

– Esi tikra, kad tai buvo Tobis? – paklausė Džeimsonas, ir oras virš mūsų tarytum sukibirkščiaavo.

Šiomis dienomis nedaug kuo galėjau būti tikra. Vos prieš tris savaites buvau niekuo neišsiskirianti mergina, beviltiškai

stengiausi išgyventi vidurinėje mokykloje, gauti koledžo stipendiją ir kuo toliau nešti iš čia kailį. Tada mane netikėtai pasiekė žinia apie vieno turtingiausių šalyje vyro, kuris savo testamente nurodė mano pavardę, mirtį. Tobijas Hotornas man paliko milijardus, beveik visą savo turta, o aš neturėjau nė menkiausio supratimo kodėl. Mudu su Džeimsonu dvi savaites stengėmės išnarplioti senolio paliktus galvosūkius ir užuominas. *Kodėl aš?* Dėl mano vardo. Dėl mano gimimo datos. Nes Tobijas Hotornas viską pastatė ant kortos nusprendęs, kad aš kažin kaip galėsiu suvienyti jo susiskaldžiusią šeimą.

Bent jau tokią išvadą priėjome po paskutinio jo žaidimo.

– Esu tikra, – atkakliai laikiausi savo, – Tobis gyvas. Ir jeigu tavo senelis tai žinojo, – o aš esu tikra, kad tai didelis *jeigu*, – bet jeigu jis žinojo, tuomet galime manyti, kad jis pasirinko mane, nes pažinojau Tobį, arba kažkokiu stebuklingu būdu nuo pat pradžių meistriškai suorganizavo mudviejų susitikimą.

Jei ką ir sužinojau apie velionį milijardierių Tobiją Hotorną, tai tik tiek, kad jis galėjo suorganizuoti beveik bet ką ir manipuluoti beveik visais. Jis dievino galvosūkius, mįsles ir žaidimus.

Visai kaip Džeimsonas.

– O jei anądien parke mano dėdę sutikai ne pirmą kartą? – Džeimsonas žengtelėjo artyn, nuo jo sklido geidulinga energija. – Pagalvok apie tai, Paveldėtoja. Sakei, vienintelį kartą mano senelį matei, kai tau buvo šešeri – jis atkreipė į tave dėmesį užkandinėje, kurioje padavėja dirbo tavo mama. Nugirdo ją šaukiant tave visu vardu.

Eiverė Kaili Znaks, gali nuskambėti kaip „Ei, velniška rizika“. Vardas, kuris tikrai atkreiptų tokio žmogaus kaip Tobijas Hotornas dėmesį.

– Tiesa, – ištariau. Dabar Džeimsonas buvo visai arti manęs. Pernelyg arti. Visi Hotornų berniukai buvo itin patrauklūs. Išskirtinės asmenybės. Jie darė žmonėms poveikį, ir Džeimsonas puikiai mokėjo tuo pasinaudoti, kad gautų tai, ko nori. *Dabar jis kažko nori iš manęs.*

– Kodėl mano senelis, Teksaso milijardierius, samdęs visą būrį geriausių kulinarų, valgė Konektikuto užkampyje įsikūrusio miestelio niekam nežinomoje užkandinėje?

Mintys mano galvoje ėmė pašėlusiai suktis.

– Manai, jis ten kažko ieškojo?

Džeimsonas šyptelėjo.

– Arba ko nors. Galbūt senolis nuvyko ten ieškoti Tobio, bet rado *tave*?

Žodį *tave* jis ištarė ypatingai, pabrėždamas. Tarsi aš būčiau tas kažkas. Lyg būčiau svarbi. Bet mudu apie tai kalbėjomės jau ne kartą.

– O visa kita buvo tik tam, kad atitrauktų mūsų dėmesį? – paklausiau nusukdama žvilgsnį. – Mano vardas. Tai, kad Emilė mirė per mano gimtadienį. Galvosūkis, kurį mums paliko tavo senelis, viskas tik melas?

Džeimsonas nekreipė dėmesio į garsiai ištartą Emilės vardą. Mįslės gniaužtų nelaisvėje jo niekas negalėjo išblaškyti – net ji.

– Melas, – pakartojo Džeimsonas. – Arba tyčinis suklaidinimas.

Jis ištiesė ranką, kad nubrauktų plaukų sruogą man nuo veido, ir kiekvienas mano kūno raumuo įsitempė. Atšokau atatupsta.

– Liaukis į mane taip žiūrėti, – griežtai surikau.

– Kaip taip? – atrėžė jis.

Sunėriau rankas ant krūtinės ir įsistebeilijau į jį.

– Kai ko nors nori, iškart pasitelki žavesį.

– Paveldėtoja, tu mane žudai. – Kai šypsojosi, Džeimsonas atrodė kur kas geriau nei bet kas kitas, turintis teisę šitaip atrodyti. – Viskas, ko iš tavęs noriu, – kad šiek tiek panaršytum savo atminties labirintuose. Mano senelio protas veikė kaip pašėlęs. Galėjo turėti ne vieną priežastį pasirinkti būtent tave. Visada kartodavo: „Kam vienu šūviu nušauti du zuikius, jei gali nušauti dvylika?“

Tačiau Džeimsono balsas bylojo šį tą daugiau, kaip ir į mane įsmeigtas žvilgsnis, maginantis stačia galva pasinerti į nuotykius, galimybes, paslaptis ir į jį.

Tačiau aš ne iš tų, kurie dukart daro tą pačią klaidą.

– Galbūt tu klysti, – pasakiau nusigręždama. – O jei tavo senelis nežinojo, kad Tobis gyvas? Ar negalėtų būti, kad pats *Tobis* suprato, jog senolis mane stebi ir svarsto visą turtą palikti man?

Haris – kokį jį pažinau – buvo velniškai geras šachmatininkas. Galbūt aną dieną parke susitikome neatsitiktinai. Gal jis manęs ieškojo.

– Mums trūksta tam tikros grandies, – žengtelėjęs artyn pasakė Džeimsonas. – O gal, – sumurmėjo tiesiai man į pakaušį, – tu kažką slepi.

Ir jis neklydo. Ne mano būdai iškart atversti visas kortas ant stalo, be to, ir Džeimsonas Vinčesteris Hotornas nė nesistengė apsimesti esąs patikimas.

– Viskas aišku, Paveldėtoja, – beveik *girdėjau* jo kreivą šypsny. – Jei jau nori žaisti, kodėl gi mums nesužadus įdomiai?

Pasukau veidą į jį. Akis į akį. Žinojau – kai Džeimsonas bučiuodavo merginą, darydavo tai itin drąsiai. Nešvelniai. *Tai netikra*, priminiau sau. Jam esu tik dėlionės detalė, įrankis, kuriuo reikia pasinaudoti. Vis dar esu dėlionės detalė.

– Ne viskas yra žaidimas, – pasakiau.

– Galbūt, – atkirto Džeimsonas degančiomis akimis, – tai ir yra problema. Galbūt todėl diena iš dienos sukame ratus šiuose tuneliuose, perkratome viską iš naujo, bet taip niekur ir nenuėiname. Nes tai nėra žaidimas. *Tačiau*. Žaidimas turi taisykles. Žaidimas turi nugalėtoją. Paveldėtoja, galbūt tam, kad įmintume Tobio Hotorno paslaptį, mudviem reikia šiek tiek motyvacijos.

– Kokios motyvacijos? – pažvelgiau į jį prisimerkusi.

– Nori lažintis? – Džeimsonas kilstelėjo antakį. – Jei aš viską išsiaiškinsiu pirmas, tu atleisti man žioplą klaidą iššifravus Juodosios girios paslaptį.

Juodoji giria buvo toji vieta, kurioje išsiaiškinome, kad jo buvusi mergina mirė per mano gimtadienį. Tą akimirką pirmą kartą tapo aišku, kad Tobijas Hotornas pasirinko mane ne todėl, kad buvau ypatinga. Jis pasirinko mane žinodamas, kaip tai paveiks juos.

Iš karto po to Džeimsonas liovėsi su manimi bendrauti.

– O jei laimėsiu aš, – išrėžiau žiūrėdama tiesiai į jo žalias akis, – turėsi pamiršti, kad mes kada nors bučiavomės, ir daugiau niekada negundyti manęs vėl tave pabučiuoti.

Nepasitikėjau juo, bet ir savimi būdama šalia jo pasitikėti negalėjau.

– Ką gi, Paveldėtoja, – Džeimsonas žengtelėjo į priekį, atsistojo šalia ir prikišęs lūpas man prie ausies sušnabzdėjo: – Žaidimas prasideda.

2 SKYRIUS

Mūsų lažybos įvyko, Džeimsonas pasuko eiti viena tunelių kryptimi, aš – kita. Hotornų namo pastatas buvo milžiniškas, jis užėmė didžiulį žemės plotą – toks erdvus, kad net po trijų čia praleistų savaitių vis dar buvo likę užkampių, į kuriuos nebuvau kojos įkėlus. Galima būtų daugybę metų tyrinėti šią vietą ir vis tiek nežinoti visų pastato viduje ir išorėje įrengtų slaptų takų ir mįslingų patalpų, o kur dar po žeme išraizgyti tuneliai.

Laimė, turiu puikią atmintį. Iš gimnazijos sparno kirtau kelią tiesiai į tunelį po muzikos salę. Praėjusi pro soliariumą, slaptais laiptais užlipau į Didžiąją salę ir joje radau prie akmeninio židinio palinkusį Našą Hotorną. Jis laukė.

– Ei, mažule.

Netikėtas mano pasirodymas Našo nė kiek nenustebyno. Tiesą sakant, vyriausias Hotornų brolis sudarė įspūdį, kad net namui griūvant jis tiesiog toliau lyg niekur nieko rymotų atsi-rėmęs į židinį. Našas Hotornas tikriausiai pačiai Mirčiai būtų kilstelėjęs savo kaubojiškos skrybėlės atbrailą.

– Ei, – atsakiau.

– Spėju, nematei Greisono? – paklausė Našas, o dėl jo tek-sasietiškos šnektos klausimas nuskambėjo beveik tingiai.

Tačiau tai nė kiek nesušvelnino ką tik jo išstartų žodžių poveikio.

– Ne, – atsakiau nutaisiusi abejingą veidą. Mudu su Grei-sonu Hotornu stengiamės laikytis atokiau venas nuo kito.

– Dar spėju, kad nieko nežinai apie Grėjaus pokalbį su mūsų motina prieš pat jai išsikraustant?

Skaja Hotorn, Tobijo Hotorno jaunesnioji duktė ir visų keturių Hotorno anūkų motina, buvo užsakiusi mano žmog-žudystę. Į kalėjimą sėdo į mane pasikėsinęs vyras, kuris fak-tiškai nuspaudė pistoleto gaiduką, o Skaja nuo belangės išsi-suko, tik buvo priversta palikti Hotornų valdas. Ir Greisoną. *Visada tavo saugosiu*, – sakė jis man. – *Bet tai... mudu... To nebus, Eivere.*

– Nieko apie tai nežinau, – atsakiau tiesiai šviesiai.

– Taip ir maniau. – Našas vos pastebimai man mirktelė-jo. – Tavęs ieško tavo sesuo ir advokatė. Rytiniame sparne, – tai buvo įtampos persmelkti žodžiai. Mano advokatė kadaise buvo jo sužadėtinė, o mano sesuo...

Dievas žino, kas vienas kitam yra Libė ir Našas Hotornas.

– Ačiū, – mandagiai padėkojau, bet, pakilusi įvijais laiptais į rytinį Hotornų namo sparną, nei Libės, nei Alisos nesidai-riau. Man labiau rūpėjo lažybos su Džeimsonu, kurias ketinau laimėti. Pirmoji mano stotelė – Tobijo Hotorno kabinetas.

Jame stovėjo raudonmedžio stalas, o už jo – trofėjų, paten-tų ir knygų su *Hotornų* pavarde ant nugarėlių siena – kvapą

gniaučiantis vaizdinis priminimas apie ypatingą brolių Hotornų kilmę. Šiems buvo suteiktos visos įmanomos galimybės, todėl senolis tikėjosi, kad anūkai bus ypatingi. Bet atėjau čia ne tam, kad gėrėčiausi trofėjais.

Atsisėdau prie rašomojo stalo ir atidariau neseniai atrastą slaptą skyrių. Jame buvo aplankas. Jo viduje – mano nuotraukos. Nesuskaičiuojama gausybė nuotraukų, darytų prieš daug metų. Po lemtingojo susitikimo užkandinėje Tobijas Hotornas mane ilgus metus stebėjo. *Viskas dėl mano vardo? O gal jis turėjo kitą motyvą?*

Pervertusi šūsnį nuotraukų, ištraukiau dvi. Džeimsonas jau tuneliuose buvo teisus. Šį tą nuo jo nuslėpiau. Abiejose nuotraukose buvau nufotografuota kartu su Tobiu, tačiau abu kartus fotografas užfiksavo tik jo pakaušį.

Gal Tobijas Hotornas atpažino sūnų iš nugaros? O gal „Haris“ suprato, kad mus fotografuoja, ir tyčia nususuko nuo fotoaparato?

Užuominų prasme tai buvo ne itin naudinga informacija. Aplankas tik įrodė, kad Tobijas Hotornas stebėjo mane daug metų prieš atsirandant „Hariui“. Tarp nuotraukų radau ir savo gimimo liudijimo kopiją. Motinos parašas jame buvo dailiai suraitytas, o tėvo – keista kursyvo ir spausdintinių raidžių keverzonė. Tobijas Hotornas buvo apibraukęs tėvo parašą ir mano gimimo datą.

10.18. Žinojau, koks tai sutapimas. Ir Greisonas, ir Džeimsonas mylėjo merginą, vardu Emilė Laflin. Jos mirtis spalio 18 d. išskyrė brolius. Senolis norėjo, kad aš juos kažgi koku būdu vėl suartinčiau. Bet kodėl Tobijas Hotornas

apibraukė mano tėvo parašą? Rikis Znaksas buvo nevykėlis. Jis net nesiteikė atsiliiepti telefonu, kai skambinau pranešti apie mamos mirtį. Jei būtų buvusi jo valia, būtų įkišęs mane į vaikų globos namus. Žvelgdama į Rikio parašą, norėjau žūtbūt išsiaiškinti, kokie motyvai paskatino Tobiją Hotorną jį apibraukti.

Neturėjau žalio supratimo.

Mintyse išgirdau mamos balsą. *Turiu paslaptį*, – pasakė man gerokai anksčiau, nei Tobijas Hotornas įrašė mane į savo testamentą, – *ji susijusi su diena, kurią tu gimėi*.

Kad ir ką ji turėjo galvoje, dabar, kai jos nebėra gyvos, niekada to nesužinosiu. Viena žinojau tvirtai – Hotornų giminei nepriklausiau. Nors mano tėvo pavardė gimimo liudijime galėjo būti gana tvirtas to įrodymas, atliktas tėvystės nustatymo DNR tyrimas taip pat patvirtino, kad neturiu jokių kraujo ryšių su Hotornais.

Kodėl Tobis manęs ieškojo? Ar jis manęs ieškojo? Prisiminiau, ką Džeimsonas sakė apie savo senelį, kuris vienu šūviu nudėdavo dvylika zuikių. Dar kartą peržvelgiau aplanką ir pabandžiau rasti nors kruopelytę prasmės. Ką praleidau pro akis? Juk turi būti *kažkas*...

Prieš pasisukant durų rankenai, mane įspėjo tik beldimas į duris. Skubiai surinkau nuotraukas ir padėjau aplanką atgal į slaptą skyrių.

– Štai kur tu. – Advokatė Alisa Ortega buvo profesionalumo pavyzdys. Ji kilstelėjo antakius – mintyse pavadinau tai Alisos žvilgsniu. – Ar teisingai supratau, kad pamiršai apie žaidimą?

– Žaidimą, – pakartojau, nes nebuvo tikra, kokį žaidimą ji turi galvoje. Jaučiausi taip, lyg būčiau žaidusi nuo tos akimirkos, kai pirmą kartą įžengiau pro Hotornų namo vartus.

– Futbolo rungtynes, – patikslino ji ir dar kartą nužvelgė mane savuoju žvilgsniu. – Antroji tavo debiuto Teksaso visuomenėje dalis. Skajai pasitraukus iš Hotornų valdų, vieši pasirodymai yra svarbesni nei bet kada anksčiau. Mums reikia kruopščiai laikytis pasakojimo linijos. Tai yra Pelenės istorija, o ne skandalas, ir tai reiškia, kad *tu* turi vaidinti Pelenę. Viešumoje. Kuo dažniau ir įtikinamiau, pradedant nuo to, kad šįvakar pasinaudosi futbolo klubo savininko lože.

Savininko ložė. Tai suveikė.

– Žaidimas, – pakartojau dar kartą, viskas tapo kur kas aiškiau. – Kaip NFL rungtynės. Nes man priklauso futbolo komanda.

Nušvitimas atrodė toks stulbinantis, kad man beveik pavyko praleisti pro ausis kitus Alisos žodžius apie Skają. Pagal mudviejų su Greisonu susitarimą, negalėjau niekam pasakoti apie jo motinos dalyvavimą pasikėsinant mane nužudyti. Mainais už tai jis viskuo pasirūpino.

Kaip ir žadėjo.

– Savininko ložėje yra keturiasdešimt aštuonios vietos, – pasakė Alisa ir ėmė dėstyti iš eilės. – Bendras sėdimų vietų planas sudaromas prieš kelis mėnesius. Tik VIP asmenims. Kalbama ne tik apie futbolą, tai – būdas nusipirkti vietą už tuziną skirtingų staliukų. Kvietimų siaubingai trokšta beveik visi – politikai, įžymybės, generaliniai kompanijų vadovai. Liepiau Orenui patikrinti visus šio vakaro sąrašė esančius

asmenis, be to, turėsime profesionalų fotografa, suteiksianti geras galimybes fotografuotis. Lendon parengė pranešimą spaudai, jį išplatinsime likus valandai iki rungtynių. Vienintelis rūpestis...

Alisa subtiliai atsiduso.

– Esu aš? – prunkštelėjau.

– Tavoji yra Pelenės istorija, – dar kartą priminė Alisa. – Kaip manai, ką Pelenė būtų pasirinkusi dėvėti pirmosiose savo NFL rungtynėse? – jos klausime įžvelgiau kląstą.

– Turbūt kažką panašaus? – paklausė pro duris įsmukusi Libė. Dėvėjo „Vieniųjų žvaigždžių“ futbolo klubo marškinėlius, kaklą buvo apsvijusi sirgalės šaliku, mūvėjo derančias pirštines ir avėjo tokius pat batelius. Mėlynus plaukus buvo susirišusi į dvi uodegėles plačiais mėlynos ir aukso spalvų kaspinais.

Alisa prisivertė nusišypsoti.

– Taip, – atsakė. – Kažką panašaus. Tik teks apsieiti be juodo lūpdažio, juodo nagų lako ir prigludusio vėrinio. Libė buvo bene linksmiausia pasaulyje gotė, o Alisą mano sesers mados pojūtis ne itin žavėjo. – Kaip jau sakiau, – pabrėždama kiekvieną žodį tarė ji, – šis vakaras yra labai svarbus. Kol Eiverė priešais kameras vaidins Pelenę, aš sukiosiuos tarp svečių ir išsiaiškinsiu, kieno pusę jie palaiko.

– Kieno pusę palaiko? – paklausiau. Man ne kartą buvo sakyta, kad Tobijo Hotorno valia yra geležinė. Kiek man buvo žinoma, Hotornų šeima atsisakė mėginimų ją užginčyti.

– Dar niekam nepakenkė keli papildomi stiprūs žaidėjai, – pasakė Alisa. – O mes norime, kad mūsų sąjungininkai lengviau atsikvėptų.

– Tikiuosi, nesutrukdžiau? – Našas elgėsi taip, lyg mus tris būtų sutikęs netikėtai – tarsi ne jis buvo ką tik mane įspėjęs, kad Alisa ir Libė manęs ieško. – Kalbėk, Alisa, – kreipėsi į mano advokatę, – nugirdau, kalbėjai apie lengvesnį atsikvėpimą?

– Žmonės turi žinoti, jog Eiverė atvyko ne tam, kad viską sujauktų. – Alisa vengė žiūrėti Našui į akis, kaip žmogus vengia žiūrėti į saulę. – Tavo senelis turėjo investicijų, verslo partnerių, politinių ryšių – šie dalykai reikalauja stabilios pusiausvyros.

– Ji nori pasakyti, – pasisuko į mane Našas, – kad turime žmonėms sudaryti įspūdį, jog „Maknamaros, Ortegos ir Džounso“ advokatų kontora visiškai kontroliuoja padėtį.

Padėtį? Susimąščiau. Ar mane? Man nepatiko mintis būti marionete. Bent jau teoriškai kontora turi dirbti man.

Tada man kilo mintis.

– Alisa? Ar pameni, prašiau tavęs nuvežti pinigų mano draugui?

– Hariui? Regis, toks jo vardas? – klausimu atsakė Alisa. Mačiau, kaip jos dėmesys šokinėja trimis kryptimis: nuo mano klausimo į didžiuosius šio vakaro planus ir į tai, kaip Našas, pamatęs Libės aprangą, kilstelėjo lūpų kampučius.

Dabar man mažiausiai rūpėjo, kaip advokatė domisi savo buvusio vaikinio dėmesiu mano seseriai.

– Tam pačiam. Ar pavyko perduoti pinigus? – paklausiau. Paprasčiausias būdas sužinoti visus atsakymus būtų susekti Tobį anksčiau, nei tai padarys Džeimsonas.

Alisa atplėšė žvilgsnį nuo Libės ir Našo.

– Deja, – atsakė žvaliai, – mano žmonėms nepavyko atsekti tavo Hario pėdsakų.

Mintyse permąščiau, ką tai reiškia. Tobis Hotornas parke pasirodė kelios dienos po mamos laidotuvių, o nepraėjus nė mėnesiui po to, kai išvažiavau, jis dingo.

– O dabar, – sunerdama priešais save rankas suskubo pakeisti temą Alisa, – pereikime prie tavo garderobo...